

Sygn. akt III AUa 268/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
Sędziowie:	Beata Górską Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 września 2021 r. w S.

sprawy E. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV U 1575/19

1. oddała apelację,
2. przyznaje radcy prawnemu D. F. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Romana Mrotek	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	Beata Górską
---------------	----------------------------------	--------------

Sygn. akt III AUa 268/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 15 października 2019 roku odmówił E. Z. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu J. Z. z uwagi na fakt, iż prawo to przysługiwało A.Z., w całości, jako osobie zaliczonej przez ustawodawcę do pierwszej kategorii uprawnionych do wypłaty niezrealizowanego świadczenia. Odwołanie od powyższej decyzji złożył E. Z.. Wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od odwołującego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując, że wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia po ojcu złożyła również córka J. Z., A.Z., która oświadczyła, że zmarły - w związku z pogorszającym się stanem zdrowia - od 26 maja 2019 roku zamieszkiwał razem z nią aż do dnia śmierci.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2021 r. oddalił odwołanie, zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koszalinie na rzecz radcy prawnej D. F. kwotę 110,70 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną odwołującemu z urzędu i odstąpił od obciążania odwołującego kosztami procesu należnymi organowi rentowemu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Zmarły w dniu 13 września 2019 roku J. Z. był ojcem odwołującego E. Z. i A. Z., w chwili śmierci był rozwiedziony. Przyznano mu prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W okresie od czerwca do sierpnia 2019 roku jego emerytura wyniosła łącznie kwotę 2577,94 złotych brutto (2170,91 zł netto) miesięcznie.

E. Z. jest osobą niepełnosprawną, nie jest zatrudniony, pozostaje zarejestrowany w urzędzie pracy jako bezrobotny. Uzyskuje świadczenie z systemu pomocy społecznej w kwocie 350,50 złotych netto miesięcznie, samotnie prowadzi gospodarstwo domowe.

Ojciec ubezpieczonego przed śmiercią był zameldowany w lokalu mieszkalnym przy ulicy (...) w S.. W maju 2019 roku, tj. na 4 miesiące przed śmiercią, w związku z pogorszającym się stanem zdrowia, zamieszkał wspólnie z córką A. Z. i jej rodziną w mieszkaniu przy ulicy (...) w S., gdzie przeznaczono dla niego osobny pokój, który celowo przemeblowano, dostosowując go do potrzeb J. Z.. Odwiedzający małżonków (...) sąsiedzi – M. G. i S. B. widzieli to osobiście, zaś G. G. opowiadała o tym jej córka.

A. Z. wraz z małżonkiem - lekarzem pielęgowali J. Z. w chorobie, zabierali do lekarzy. Okresowo był on w tym czasie hospitalizowany, okresowo zaś leczony w mieszkaniu małżonków (...). Znajoma J. Z., T. S., która jednokrotnie odwiedziła go w szpitalu w S. w sierpniu 2019 roku była naocznym świadkiem jak A. Z. przyniosła mu do szpitala jedzenie, napoje i czystą bieliznę. J. Z. opowiadał jej, że był na przemian hospitalizowany i leczony stacjonarnie w mieszkaniu córki.

J. Z. zmarł w szpitalu w S. 13 września 2019 roku.

Decyzją Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 15 października 2019 roku prawo do niezrealizowanego świadczenia emerytalnego wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym po J. Z. w kwocie 2 176,94 złotych netto przyznano jego córce A. Z.. W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołanie E. Z. nie mogło zostać uwzględnione.

Jako podstawę orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia 1999 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz.U. z 2018 r., poz. 1270. W pierwszej kolejności sąd meriti wskazał, że z akt rentowych wynika, iż prawo do niezrealizowanego świadczenia emerytalnego wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym przyznano decyzją z dnia 15 października 2019 roku (data zaskarżonej decyzji) siostrze odwołującego A. Z., ale, skoro odwołujący nie brał udziału w postępowaniu administracyjnym, które skutkowało wydaniem wskazanej decyzji, fakt ten nie mógł zostać uznany za przesądzający o bezskuteczności jego roszczenia. Skoro bowiem wskazanych oboje rodzeństwa należało do pierwszego kręgu uprawnionych do wypłaty niezrealizowanego świadczenia, to okolicznością decydującą o pierwszeństwie wypłaty był fakt prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z ubezpieczonym przed jego śmiercią. W przypadku zatem ustalenia, że żadne z rodzeństwa, a w szczególności A. Z., nie prowadziło wspólnego gospodarstwa domowego ze zmarłym, należałoby uznać, że prawo do niezrealizowanego świadczenia należy im się po połowie, a więc niezależnie od decyzji wydanej wobec A. Z., odwołującemu przysługiwałoby skuteczne roszczenie o wypłatę połowy przedmiotowego świadczenia.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że przepisy ustawy emerytalnej nie zawierają definicji pojęcia prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z ubezpieczonym, i odwołał się do wykładni literalnej tego pojęcia. Pojęcie „pozostawania na utrzymaniu”, odnosi się do dalszych w hierarchii krewnych, w przypadku których nie jest wystarczające pozostawanie we wspólnym gospodarstwie domowym, lecz wymaga się by zmarły uprawniony do świadczenia pozostawał na ich utrzymaniu, powołując się na utrwalone orzecznictwo, tj. treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 22.03.2011 r., III AUa 2026/10, Lex nr 1102954, uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 11.07.2012 r., III AUa 516/12, Lex nr 1217827, a także wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 21.05.2013 r., III AUa 20/13, Lex nr 1378797).

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło potwierdzić, że zmarły J. Z. w ostatnich miesiącach przed śmiercią prowadził wspólne gospodarstwo domowe ze swoją córką (...) Z., a zatem to jej należało się pierwszeństwo w uzyskaniu niezrealizowanego wobec zmarłego ubezpieczonego świadczenia emerytalnego. Fakt wspólnego zamieszkiwania J. Z. z córką od maja 2019 roku potwierdziły złożone w sprawie pisemne zeznania M. G., G. G. i S. B., będących sąsiadami A.Z., którzy bezpośrednio lub pośrednio byli świadkami zamieszkiwania J. Z. u córki w S..

Sąd meriti zwrócił uwagę, że odwołujący E. Z. nie negował tego w swoich pisemnych zeznaniach, w których konstatawał, że jego ojciec zapewne wprowadził się do jego siostry z wrodzonego pragmatyzmu, licząc na utrzymanie z budżetu małżonków (...). Co istotne, świadkowie M. G. i S. B. wskazali, że widzieli, iż małżonkowie (...) dostosowali nawet do potrzeb J. Z. jeden z pokoi, stosownie go przemeblowawszy, a znajoma J. Z. ze S. – T. S. wskazała, że gdy odwiedziła go w szpitalu w sierpniu 2019 roku, była świadkiem, jak córka A. przynosiła mu jedzenie, napoje i czystą bieliznę, natomiast J. Z. informował ją, że jest leczony w trybie mieszanym – w szpitalu, jak i stacjonarnie – w mieszkaniu córki. Ze wskazanych dowodów wynika zatem, że J. Z. prowadził wspólne gospodarstwo domowe z A. Z., zamieszkując wspólnie z nią przed śmiercią, a nadto korzystając z dobrodziejstwa udzielonych mu przez nią schronienia i opieki.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe zeznania pozwalały jednocześnie zdezwuować treść uzyskanej na zlecenie Sądu notatki służbowej (...) Policji (k. 110), w której wskazano, jakoby z uzyskanego wywiadu policyjnego wynikało, że J. Z. od maja 2019 roku w dalszym ciągu zamieszkiwał w S.. Co istotne, z pisemnego przesłuchania osób, które zostały wymienione w notatce jako źródło przedmiotowych informacji, wynika, że w praktyce nie miały one wiedzy, gdzie przebywał J. Z. bezpośrednio przed śmiercią. A. Z. wskazała, że ze względu na harmonogram pracy często przebywa poza domem, zaś D. M. w ogóle zaprzeczył, by znał J. Z. i wiedział czy mieszka on w S., zatem przedmiotowa notatka służbowa nie mogła stanowić miarodajnego dowodu w sprawie.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c., pominął dowody z informacji zarządcy i członków wspólnoty mieszkaniowej przy ulicy (...) w S. i informacji (...), jako nieprzydatne do wykazania okoliczności faktycznego miejsca pobytu J. Z. przed śmiercią.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż uznał za udowodnione, że poczynszy od maja 2019 roku J. Z. przeprowadził się i zamieszkał wspólnie z córką A. Z. w jej mieszkaniu w S.. Z zeznań świadków wynika jasno, że córka przyjęła ojca w miesiącach bezpośrednio przed jego śmiercią pod swój dach, wraz z małżonkiem pielęgowali go w chorobie i wozili do lekarzy. W sprawie nie złożono natomiast dodatkowych wniosków dowodowych, które pozwoliłyby ustalić harmonogram hospitalizacji J. Z. w przedmiotowym okresie, jednakże z uzyskanych zeznań świadków wynika, że na zmianę przebywał w szpitalu i był leczony stacjonarnie w mieszkaniu córki, przy czym również w trakcie pobytów w szpitalu to właśnie córka przynosiła mu jedzenie, napoje i czystą bieliznę, zatem również tam sprawowała nad nim opiekę i wspierała go materialnie. Nawet zatem bez znajomości szczegółów finansowania pobytu J. Z. u córki przyjąć należało, że w ostatnich miesiącach przed śmiercią prowadzili oni wspólne gospodarstwo domowe. Niewątpliwie bowiem J. Z. zamieszkiwał w mieszkaniu córki, gdzie przeniósł się na okres leczenia, zaś ona wraz z małżonkiem przyczyniała się do jego utrzymania - co najmniej zapewniając mu lokal mieszkalny oraz sprawując nad nim opiekę w chorobie, przy

czym ze znacznym prawdopodobieństwem należy przyjąć, że zapewne równieżłożyła na jego utrzymanie finansując jego pobyt u siebie, szczególnie że tego rodzaju domniemanie zgłosił nawet w swych zeznaniach sam odwołujący.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że A.Z., jako pozostającej we wspólnym gospodarstwie z J. Z. w okresie bezpośrednio poprzedzającym jego śmierć, faktycznie należał się zwrot przysługującego mu przed śmiercią i niezrealizowanego za życia świadczenia, w pełnym zakresie, co plasowała ją na pierwszym miejscu w hierarchii uprawnionych do tego świadczenia, skutkując brakiem możliwości stwierdzenia uprawnienia E. Z. do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu w jakimkolwiek zakresie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie E. Z., i przyznał radcy prawnej D. F. kwotę 110,70 złotych, w tym stawka VAT (23%), tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną odwołującemu z urzędu jednocześnie uznając, że sytuacja materialna odwołującego stanowiła szczególną przyczynę usprawiedliwiającą skorzystanie przez Sąd z regulacji art. 102 k.p.c. i nieobciążanie go obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i w konsekwencji przyjęcie, że zmarły J. Z. zamieszkiwał i prowadził wspólne gospodarstwo domowe z córką A. Z. w jej mieszkaniu w S., co uzasadnia przyjęcie że żadne z dzieci zmarłego J. Z. nie prowadziło wspólnego gospodarstwa domowego ze zmarłym oraz naruszenie art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1999 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021r., 1270 z późn. zm.) poprzez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że zmarły J. Z. prowadził wspólne gospodarstwo domowe z córką A. Z. w jej mieszkaniu w S..

W oparciu o wskazane wyżej zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji z dnia 15 października 2019 r. znak (...)i wypłatę połowy niezrealizowanego świadczenia po zmarłym w dniu 13 września 2019 r. J. Z. oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, o zasądzenie których od organu rentowego wnoszę według norm przepisanych.

Ponadto został złożony wniosek o przyznanie wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a pełnomocnik apelującego oświadczył, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części.

W uzasadnieniu apelacji skarżący ograniczył się do twierdzeń, że wyrok jest dla niego krzywdzący oraz, że nie godzi się z argumentacją Sądu, iż w realiach niniejszej sprawy, uznać należało, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło potwierdzić, że zmarły J. Z. w ostatnich miesiącach przed śmiercią prowadził wspólne gospodarstwo domowe ze swoją córką A. Z., gdyż jego zdaniem zmarły J. Z. nie prowadził wspólnego gospodarstwa domowego ze swoją córką A. Z..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia faktyczne znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów. Tym samym Sąd odwoławczy ustalenia i rozważania prawne sądu pierwszej instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303). Na wstępie należy przypomnieć, że przepis art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia

1999 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz.U. z 2018 r., poz. 1270, reguluje sytuację prawną osób bliskich zainteresowanego, który zmarł. Zaznaczyć przy tym należy, iż norma ta nie tylko kreuje krąg podmiotów predysponowanych do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym emerycie lub renciście, ale określa także kolejność nabywania uprawnień tego tytułu przez wskazane w przytoczonym przepisie osoby. W pierwszej kolejności realizacja przysługującej zmarłemu świadczeniobiorcy należności następuje do rąk małżonka i dzieci, z którymi prowadził wspólne gospodarstwo domowe, w drugiej kolejności na rzecz małżonka i dzieci, z którymi nie prowadził on owego gospodarstwa, a w dalszej kolejności innym członkom rodziny (...) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 października 2013 r. sygn. akt III AUa 274/13, LEX nr 1391868). W niniejszej sprawie poza sporem było, że wnioskodawca należał do kręgu najbliższych członków rodziny, uprawnionych do uzyskania niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu, jednakże, wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji, przepis wskazuje wprost na charakter wyprzedzający prawa członka rodziny pozostającego we wspólnym gospodarstwie domowym z zainteresowanym który zmarł wobec prawa członka rodziny, który wywodzi to prawo z samego tylko stopnia pokrewieństwa.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca podnosił, że J. Z. był zameldowany w S., jednak zamieszkiwał w wielu miejscach, a nigdy nie zamieszkiwał żadnym ze swoich dzieci. Powyższe twierdzenia, tak samo jak twierdzenia apelacji, nie znajdują odzwierciedlenia w prawidłowo ocenionym przez Sąd pierwszej instancji materiale dowodowym, z którego jednoznacznie wynika, że zainteresowany, który zmarł, przed śmiercią prowadził wspólne gospodarstwo domowe wraz ze swoją córką A.Z. i jej mężem.

Należy wskazać, że przez prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego uważa się wspólne zamieszkiwanie, łącznie ze wspólnym zaspokajaniem potrzeb życiowych, co znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 r., sygn. akt II URN 56/95, zgodnie z którym „ocena, czy osoba pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym zależy od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym sam fakt wspólnego zamieszkiwania nie może tu mieć decydującego znaczenia (...). Cechami charakterystycznymi dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego może być udział i wzajemna ścisła współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu, niezarobkowanie i pozostawanie w związku z tym na całkowitym lub częściowym utrzymaniu osoby, z którą się gospodarstwo domowe prowadzi, a wszystko to dodatkowo uzupełnione cechami stałości, które tego typu sytuację charakteryzują. (...)”. W kontekście powyższego orzeczenia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, pomimo iż zamieszkiwanie dorosłych dzieci z rodzicami nie może być automatycznie uznane za pozostawanie we wspólnym gospodarstwie domowym, to na gruncie analizowanej sprawy, zostało wykazane, że osoba chora, wymagająca pomocy, na cztery miesiące przed śmiercią wprowadziła się do swojej córki, która wraz z mężem lekarzem zapewniła jej pomoc i opiekę, co sprawia, że w tym konkretnym przypadku ocena, że osoby te pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym nie jest pozbawiona podstaw.

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy słusznie uznał za udowodniony fakt wspólnego zamieszkiwania oraz opieki siostry wnioskodawcy nad ich wspólnym ojcem. Stan faktyczny w głównej mierze, został ustalony w oparciu o zeznania świadków, którym Sąd pierwszej instancji nadał przymiot wiarygodności, a których treść nie została przez wnioskodawcę zakwestionowana. Co więcej, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, w toku postępowania wnioskodawca pośrednio przyznał fakt wspólnego zamieszkiwania ojca i siostry apelującego. Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że postępowanie sądowe przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych opierające się na zasadach procedury cywilnej ma charakter kontradyktoryjny. Ciężar dowodu w przedmiotowej sprawie spoczywał, zatem na wnioskodawcy, który skarżąc decyzję organu rentowego, powinien był wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych ze stanowiskiem strony zamanifestowanym w odwołaniu od zaskarżonej decyzji. Na etapie postępowania sądowo-odwoławczego to nie organ ma udowadniać prawidłowość wydanej przez siebie decyzji, lecz strona ma udowodnić, że wskazane przez nią w odwołaniu okoliczności faktycznie miały miejsce.

Odnosząc się bezpośrednio do treści apelacji należy stwierdzić, że nie znajduje oparcia w analizie postępowania dowodowego zarzut przekroczenia granic swobodnej sędziowskiej oceny dowodów. Strona podnosząca zarzut wadliwej oceny dowodów powinna wykazać, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu,

na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczone granice swobodnej oceny dowodów, a nadto, iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Nie jest wystarczające zaprezentowanie własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Zaznaczyć należy, że skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik.). Sytuacja taka nie miała miejsca w sprawie niniejszej, albowiem zarzut naruszenia prawa procesowego postawiony Sądowi pierwszej instancji ogranicza się do przedstawienia subiektywnej, korzystnej dla apelującego ogólnej, jednozdaniowej oceny wszystkich dowodów sprowadzającej się do przyjęcia, że żadne z dzieci nie prowadziło wspólnego gospodarstwa z J. Z.. Apelujący nie sprecyzował, które dowody miały zostać przez sąd ocenione w sposób nieszczechronny i sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, co uniemożliwia szersze odniesienie się do postawionego w ten sposób zarzutu.

Sąd Apelacyjny nie zgadza się z zarzutem naruszenia art. art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1999 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że zmarły J. Z. prowadził wspólne gospodarstwo domowe z córką A. Z. w jej mieszkaniu w S., i stwierdza, że zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób zastosował prawidłowy przepis prawa materialnego, z którego jasno wynika, jakim kategoriom osób i w jakiej kolejności przysługuje prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym. Przepis ten, wbrew twierdzeniom apelacji, nie został poddany nieprawidłowej interpretacji, a zaznaczenia wymaga, że subiektywne przekonanie wnioskodawcy, że jest on osobą uprawnioną do wypłaty świadczenia, nie może stanowić podstawy do postawienia Sądowi I instancji zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a apelacja, jako pozbawiona podstaw, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. O kosztach należnych pełnomocnikowi wnioskodawcy w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia apelacji, tj. 120 zł powiększone o należny podatek od towarów i usług.

Romana Mrotek	Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk	Beata Górską
---------------	---------------------------------------	--------------

--	--	--